

A TESTVÉR.

A Testvér az a nő, aki szeret,
 De vágya nincs, és semmit sem akar.
 Tenger-nyugalmú mosolya mögött
 Nemes, vagy nemtelen célt nem takar.
 Nincs elfogultság benne, s nincs zavar.
 Nincs macska-szeszély, s nincs tigris-fölény.
 Olyan, mint a jó lelkiismeret
 Az öntudat virágos küszöbén.
 Tartózkodása nem titkos ígéret,
 Nem szüzi hó, mely olvadásra vár,
 De kőbe metszett rendületlen lényeg.

Látod, ez az a nő, aki testvéred.
 Ez az a nő, akiben megszűnik
 A nemek örök, nagy szerelem-harca,
 Mely hódítás, vagy leigáztatás,
 Ha százszor pásztor-idill is az arca.
 Bilincs nehezül és rabszif fonódik
 A szeretőkre a vágy vak tűzében.
 De szabadság van a testvériségben.

A Testvér az a nő, aki szeret,
 De soha sem lesz gyermekeid anyja,
 Csak álmaidnak, lélek-gyöngyeidnek
 Töretlen-tömör aranyfoglatja.
 Ki távol tőled — melletted áll mindig,
 S a Szépség ködös ormai felé,
 Ha megállottál — újra útnak indít.
 Mint halkbeszédű alpesi kalauz,
 Komolyan kormányozza léptedet,
 S ha végső dalba fogsz: tündér-echo:
 Megszázszorozza hattyú-éneked.

Te azt mondod most, jó férfi-barátom:
 Ilyen nő nincs és nem volt a világon,
 S neked úgy igaz. — De én láttam, s látom.

Reményik Sándor.